

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 434

гр. Стара Загора, 26.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: В.а К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500201 по описа за 2026 година

Производството е по чл.274, ал.1, т.2 във вр. с чл.413, ал.2 от ГПК.

Подадена е въззивна частна жалба от „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК ***, против
разпореждане № 3216/29.12.2025 г. по ч. гр. д. № 1674/2025 г. на Районен съд –
Чирпан, с което е отхвърлено заявлението на частния жалбоподател против
длъжника В. Б. И. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.
Частният жалбоподател излага доводи за неправилност, незаконосъобразност
и необоснованост на разпореждането. Излага подробни съображения в
жалбата си и моли въззивният съд да отмени обжалваното разпореждане и
издаде заповед за изпълнение за отхвърлените суми.

Въззивният съд, след като обсъди оплакванията в частната жалба и
данните по първоинстанционното дело, намери за установено следното:
Частната жалба е допустима, тъй като е подадена от
процесуалнолегитимирано лице, в предвидения срок за обжалване, срещу
подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните
съображения:

Първоинстанционното производство е образувано по заявление по чл.
410 ГПК от „А.с.в.“ ЕАД срещу В. Б. И. за издаване на заповед за изпълнение
за сумата от 840,90 лева – главница и 54,44 лева – мораторна лихва. В
заявлението е посочено, че претендираното вземане произтича от договор за
револвиращ потребителски кредит от 04.05.2019 г., сключен между
заемодателя „Ю.Б.“ АД и заемателя С.Б.С.. На 27.06.2025 г. е подписано
приложение № 1 към рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания
от 15.02.2022 г., сключен между „Ю.Б.“ АД и „А.с.в.“ ЕАД, по от 04.05.2019 г.
е прехвърлено в полза на „А.с.в.“ ЕАД изцяло с всички привилегии,
обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Длъжникът е
уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД за цесията с уведомително писмо от

23.07.2025г., изпратено до длъжника с известие за доставяне от страна на „А.с.в.“ ЕАД, в качеството на пълномощник на цедента.

С разпореждане от 15.12.2025г. заповедният съд е оставил заявлението без движение, като е указал на заявителя да представи: договор за цесия от 15.02.2022г., ведно с приложенията към него; доказателства кога длъжникът е уведомен за цесията; сключеният между „Ю.Б.“ АД и В. Б. И. договор за потребителски кредит от 04.05.2019г.; документ за платена държавна такса. На 15.12.2025г. е постъпила молба с приложен платежен документ за внесена ДТ.

С молба от 19.12.2025г. заявителя излага доводи по съществуването на дадените указания за представяне на договора за цесия, приложенията към него и уведомлението за цесията и по какви причини тези указания не следва да се изпълняват.

С обжалваното разпореждане първоинстанционният съд е приел, че заявителят не е отстранил в цялост нередовностите на заявлението си, поради което същото следва да бъде отхвърлено на основание чл.411, ал.2, т.1 от ГПК.

Разпореждането е неправилно и незаконосъобразно, тъй като съгласно разпоредбата на чл.411, ал.2 от ГПК съдът разглежда заявлението и издава заповед за изпълнение, освен когато искането не отговаря на изискванията на чл.410 от ГПК и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в 3-дневен срок; когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави; когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; когато длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България и когато длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България. Съгласно нормата на чл.419, ал.2 от ГПК заявлението трябва да отговоря на чл.127, ал.1 и 3 и чл.128, т.1 и т.2 от ГПК. Видно е, че по изрично разпореждане на закона препращането не се отнася до ал.2 на чл.127 от ГПК, предвиждащ задължение за ищеца, респ. заявителя да посочи и да представи писмени доказателства, установяващи конкретните обстоятелства, от които произтича вземането му. Това е така, защото в заповедното производство съдът няма право да проверява дали вземането съществува, с изключение на вмененото му задължение да следи за наличието на неравноправна клауза или обоснована вероятност за това.

Задължението на заявителя по чл.410, ал.3 от ГПК към заявлението да прилага договора, ако вземането е свързано с договор, сключен с потребител, е въведено от законодателя именно, за да даде възможност на заповедния съд да прецени дали искането се основава на неравноправна клауза или не. В останалите случаи преценката дали искането противоречи на закона или е в противоречие с добрите нрави е ограничена до информацията, съдържаща се в заявлението. Съдът няма право да тълкува тази норма разширително. Промяната в субектите на облигационното правоотношение, касаеща титуляра на вземането по заема, с оглед целта на производството да се провери дали вземането е спорно и смисъла на закона, е извън обхвата на хипотезата по чл.410, ал.3 от ГПК, поради което уведомяването на длъжника за договора за

цесия, както и непредставянето на доказателства за това не е основание заявлението да бъде отхвърлено. В тази връзка т.4г от ТР № 4/2014г. на ОСГТК на ВКС- София е неприложима в този случай, тъй като даденото разрешение е постановено във връзка с приложението на чл.417 от ГПК, понеже във връзка с издаването на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, в производството по което съдът проверява дали документът е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. В този случай договорът за цесия следва да бъде съобщен на длъжника, защото в противен случай вземането не е подлежащо на изпълнение.

Въззивният съд констатира, че заявлението на „А.с.в.“- ЕАД не отговаря на изискванията на чл.127, ал.1 от ГПК, тъй като в него не са изложени обстоятелствата, от които произтича вземането. Липсват твърдения за неизпълнение на задължение от страна на длъжника, липсва твърдение за настъпил падеж на задължението и датата, от която следва да се начислява лихвата за забава. Заявителят не е длъжен да представя договора за цесия, приложението към него и уведомлението за съобщаване на цесията на длъжника, но обстоятелствата, от които произтича вземането му следва да бъдат изложени в заявлението.

С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното разпореждане следва да бъде отменено, а делото – върнато на заповедния РС за продължаване на съдопроизводствените действия от стадия на оставяне „без движение“ на заявлението за привеждането му в съответствие с изискванията на чл.410, ал.2 във вр. чл.127, ал.1 от ГПК, чрез излагане на обстоятелствата, на които се основава вземането на заявителя.

Едва след привеждане на заявлението в съответствие с посочените разпоредби на ГПК, заповедният РС следва да извърши преценка по същество на основанията, предвидени в чл.411, ал.2 от ГПК, които са пречка за издаване на заповед за изпълнение и да се произнесе по съществуващото на искането, с което е бил своевременно и редовно сезиран.

Въззивното Определение не прегражда по-нататъшния ход на спора, не съдържа отказ и не подлежи на самостоятелно обжалване пред по-горен съд.

Ето защо предвид гореизложеното и на осн. чл.274, ал.1, т.2 във вр. с чл.413, ал.2 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ разпореждане № 414/28.01.2026г. по ч.гр.д.№ 92/2026г. по описа на Районен съд - гр.Чирпан, обл.Старозагорска.

ВРЪЩА делото на Районен съд - гр.Чирпан за продължаване на съдопроизводствените действия от стадия на оставяне без движение на заявлението за привеждането му в съответствие с изискванията на чл.410, ал.2 във вр. с чл.127, ал.1 от ГПК, чрез излагане на обстоятелствата, на които се

основава вземането на заявителя.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____